

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.” Máté 7,12

Cigánymisszió? Igen!

Ebben a Tükörben az újságot immár öt éve kiadó öt protestáns felekezet vezetői tapasztalataikat osztják meg a személyes hangon megfogalmazott visszaemlékezéseikben. A sok megközelítésű színes írások egyszerre izgalmas felvillantások, letisztult összegzések és egyben cselekvésre ösztönző bátorítások is, de elsősorban az Úr különleges útjaira, végtelen hatalmára, meghökkenítő csodáira mutató biznyságtételek. Amit ezek a missziósok adni tudnak a cigányok közti szolgálatban, azt az Úrtól kapták, és amit – az ő ígéretének megfelelően – bőven megrakottan, színig telten kapnak vissza rajtuk keresztül... (Lukács evangéliuma 6,38)

Átélt csodák

Közel húsz éve szolgálók a cigányok felé baptista misszionáriusként. Ez idő alatt sok élményben volt részem, jóban is, rosszban is. Ezekből szeretnék néhányat megosztani.

Gyülekezetünkben megtért egy asszony és nem sokkal később a férje is. Vágyakozó szívvel, hűségesen követték az Urat. Sokszor látogattam őket, sok kérdésre kerestük a választ, együtt olvastuk a Bibliát. De egy dolog hibázott náluk: mindig haragudtak valakire a szűkebb és tágabb családban. Nagyon hamar megsértődtek egymásra, és nehezen ment a bocsánatkérés és a megbocsátás.

Egyik látogatásomkor megint zúdult rám a panaszáradat, és nem tudtam számukra megfelelő választ adni. Hazafelé végig azon gondolkodtam, hogyan lehetne összehozni ezt a családot. Egy belső hang azt mondta: Ne késlekedj, nincs sok idő!

Nem értettem, de telefonáltam nekik, és azt kértem, hogy a következő vasárnapra hívják össze az egész családot ebédre, az anyagiakat én rendezem.

Megvolt az ebéd, a család nagy része ott volt, a nézeteltérések nagy része rendeződött, és én azon töprengtem, hogy miért is kellett ennek ilyen nagy feneket keríteni. A következő héten megjött a válasz: a házigazda testvérünk megfázott, tüdőgyulladást kapott és az Úrhoz költözött. A szomorúságon és a gyászon túl nagyon hálás voltam Istennek, hogy figyelmeztetett és kapott egy lehetőséget ez a család.

A következő történet egy özvegyasszonyról szól, aki együtt élt lányával és annak családjával. Munkája, jövedelme egyiküknek sem volt. Annyira megnőtt az évek alatt a közüzemi tartozásuk, hogy sorra kapták a felszólításokat, hogy ha nem rendezik a tartozásokat, megszüntetik a szolgáltatásokat. A gyülekezet a kevés pénzből kifizetett egy részt, de ott volt a villanyszámla, amit hat havi részletre lehetett kifizetni.

„Adjátok ide a csekkeket, majd én kifizetem!” – hangzott el. Magam is elcsodálkoztam ezeken a szavakon, pedig én mondtam. Akkor még nem tudtam, hogy honnan lesz rá pénzem, de a szívemben békesség volt és éreztem, hogy lesz megoldás.

Hazafelé menve még alig hagytam el a falut, amikor csörgött a telefon, és valaki kérte, hogy menjek és javítsak meg egy bojler. Másnap megcsináltam, és pontosan annyi pénzt kaptam, amennyit be kellett fizetnem a csekkekre. Ez így ment hat hónapra keresztül. A vége felé már kérdeztem az Urat, hogy ebben a hónapban hova kell mennem, és mindig jött valahonnan egy hívás.

Szolgálatom során azt tapasztaltam, hogy az anyagiak terén nagyon megfontoltak, körültekintőnek kell lenni, de ebben az esetben csodálatos módon mutatta be hatalmát és erejét az Örökkévaló. Áldom az Urat ezért a megtapasztalásért.

Megemlékezem egy székelyhídi karácsonyi istentiszteletéről is. Székelyhídon egy hatalmas imaház épült. A cigány telepen sokan megtértek, köztük volt a cigányvajda is. Egy-egy istentiszteleten 300-400 cigány is jelen volt. A 2000-es évek elején a karácsonyi alkalmat kezd-

tük meg, amikor kiállt egy asszony, és elkezdte sorolni, hogy ki, hány karácsonyi csomagot kapott, és hogy a gazdagok vitték el a legtöbbet, a szegényeknek pedig alig jutott valami. Én csak álltam és könyörögtem az Úrhoz, hogy nehogy valami komolyabb perpatvar alakuljon ki. Negyedórányi vitatkozás után szót kért egy férfi és ezt mondta: Testvérek, én a szomszéd községből gyalogoltam át a családommal, hogy az egyházas gyermekeket bemutassák és imádkozzanak érte. Ne vegyék el tőlünk ezt az örömet!

Csend lett a teremben, a vitatkozó felek elhallgattak. Elég hideg volt, rajtam volt a nyakabát is, de egy gyermekbemutatást nem lehet nagykabátban végezni, így gyorsan levettem és hátravittem. Mire visszaértem, körülbelül 15 gyermeket tartottak szüleik a szószék előtt gyermekbemutatásra várva. A „Mennyből jött gyermek” igénybe vette a földi gyermekek tisztaságát és szentségét, és rendet teremtett. Az istentisztelet az ünnephez méltóan zajlott le, áldott alkalom volt, éreztük Isten jelenlétét.

Végül egy fiatalasszonyról szeretnék szólni pár szót. Megtérése után nagyon sokat imádkozott, hogy férje is kövesse őt a keskeny úton. Imája meghallgatásra talált, férje is megtért és bemerítkezett. Már voltak gyermekei, amikor betegsége miatt vérhígítót kellett szednie. Ezt követően újból áldott állapotba került. Az orvosok elszörnyülködtek és mondták, hogy azonnal el kell vetetni a gyermeket, mert az anyuka életveszélybe kerülhet. Testvérőnk kijelentette, hogy ő hisz az Úr Jézus megtartó erejében és vállalja a szülést. A gyermek megszületett, sőt később még egy testvére is. Mind a két fiúcska egészséges. Dicsőség Istennek!

Nagy Kornél

Kedves Olvasó!

A Tükör eddigi számai az interneten a www.cimok.hu weboldalon érhetők el.

Köszönettel fogadjuk észrevételeiket, javaslataikat az info@cimok.hu címen. Hálaság vagyunk, ha ezzel is segítik a cigánymisszió ügyének előmozdítását.

„Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian egygyé lettetek Krisztus Jézusban.”

(Gal 3,28)

Drákhori

A cím egy lovári cigány szó, magyarul szőlőfűrtöt jelent. Egy cigányasszony ragadványnevének kapta. A közösségében mindenki így nevezte, senki nem használta a magyar polgári nevét.

A dunántúli kis faluba, ahol már pár éve lakott, egy szerteágazó, erőszakosságáról híres/hírhedt több családnál rokonsága is megérkezett, miután az eredeti településük felszámolta a sok gondot okozó csoportot. A cigányok közt egy laikus evangélikus gyülekezeti tag a maga módján kezdte köztük a szolgálatot, miután ennek a cigány közösségnek bőven volt találkozása mindenféle magyar és külföldi egyházzal, kisközösség képviselőinek próbálkozásával, amelyek sorra eredménytelennek mutatkoztak.

Amikor a környékre költöztem, hamarosan átvettem a szolgálatot, ami rendszeres bibliaórákra, tanodázásra, gyerekfoglalkozásokra, sok típusú segítségadásra bővült. A bibliaórákat délelőtt is meg lehetett tartani, hiszen senki nem járt dolgozni. Ám volt, hogy a rendőrség is megjelent rajtuk, amikor valakit épp kihallgatásra kellett vinni... Egy alkalommal egy teljesen felbolydult, idegességgel, indulattal teli csoport várt. Amikor az okra rákérdeztem, elmondták, hogy két magyar férfi vasrudakkal összevert egy cigány fiatalembert (ráadásul néhány asszony és gyerekek szeme láttára), mert egyikük asszonya megcsalta vele, és nekik ezért a szörnyű megaláztatásért bosszút kell állni. Próbáltam őket meggyőzni mindenféle érveléssel arról, hogy tervüket adják fel, próbáltam megmagyarázni, hogy a bosszú semmi jóra nem vezet, sőt egyre növekvő létszámú bandák fognak leszámolni egymással, végül házak is éghetnek... De a végső érvük az volt – épp Drákhori szájából: értsem meg, őket kötelezi a romani kris, azaz a cigány törvény. Miután rájöttem, az érvek semmit nem érnek, megkérdeztem, tudnak-e figyelni a mára tervezett ige felolvasásakor, és meghall-

gatják-e az igehirdetést. Elkezdtem felolvasni a bétsaidai vak meggyógyítását Márk evangéliumából. A „Jézus ismét rátette a kezét a szemére, ő pedig körülnézett, és meggyógyult, tisztán látott mindent.” (8,25) mondat elhangzása után Drákhori felkiáltott: Ez a vak én vagyok! (A bibliaórák szabad légkörben zajlottak, gyakoriak voltak a spontán reakciók.)

A bibliaóra után Békéscsabára, korábbi szolgálati helyemre utaztam, sok régi ismerőssel találkoztam. Sokan érdeklődtek a cigányok közti szolgálatom iránt. Többek között egy a cigányok felé fenntartásokkal viszonyuló idős barátom is fölvetette a kérdést, van-e értelme, eredménye a misszióknak – válaszként pedig ezt a történetet mondhattam el. És miközben hallgatta, könnyek jelentek meg a szemében...

Pár nap múlva elmentem a faluba, találkozni, „bibliázni”. Természetesen érdeklődtem, mi a helyzet bosszú ügyben. Drákhori teljes nyugalommal, tiszta örömmel mondta: Péter, én ott, a bibliaórán megfogadtam, hogy nem fogunk bosszút állni, és tartottam is magam ehhez. Erre én elmondhattam neki a békéscsabai könnyes történetet, különös hangsúllyal, hogy milyen nagy szolgálatot tett ezzel a döntésével, ami egy mellékszöveg ugyan a történetben, mert a legnagyobb ajándék a faluja békéje (és persze benne lévő), de innentől az a magyar ember is másként nézhet a cigányokra...

Hát ennyit tesz, ha az Úr szeretet-, megbocsátás- „törvénye” győzedelmeskedik az emberi hagyomány törvénye felett.

Azóta elmondtam ezt a történetet templomokban, ifjúsági táborokban, beszélgetésekben, és mindig nagy hatással bírt. Most a Tükörben, egy húszeszes példányszámú kiadványban jelenhetett meg. Egy felismerés, egy őszinte szó, egy döntés ilyen szép, építő hatást érhet el. És ez nem az emberi, jó szándékú (és értelmes) érvrend-

szernek volt köszönhető, hanem Isten ígéjének, a Szentlélek csodálatos munkájának.

Azóta sok minden megváltozott. Az erőszak – a félelmetes kardokkal együtt – eltűnt a cigány közösségből, de a rendőrségnek sem kell járnia a faluba. A férfiaknak munkahelyeik vannak, az asszonyok napszámba járnak, a gyerekek iskolába. És nem mások kertjébe mennek a sötét leple alatt, ha zöldségre van szükségük, hanem a saját kertjeiket művelik.

Természetesen nem paradicsomi viszonyok vannak (a földön hol valósulhat ez meg?), de az Úr munkálkodik ebben a közösségben is. Drákhori a nevéhez híven él – igazi gyümölcsöket terem. Az Úrban telnek napjai, a gyümölcsöket is benne hozza. Sok szép, ezt bizonyító történetet mesélhetnek még vele kapcsolatban. Hálás vagyok, hogy ismerhetem, hogy rajta keresztül engem is oly sokat tanított és gazdagított az Úr.

Bakay Péter

Aven romale!

Veszekedés, ordítozás, verekedés. Esténként ez volt a kellemetlen műsor, amely áthallatszott hozzánk a szomszédos utcánál abból a részből, ahol cigányok éltek. Őt-hat év alatt megszoktuk a szomorú ténytet, hogy újra meg újra tehetetlenül kell hallgatnunk a nyomorúságos házikókból jövő bántó szavakat, a kések családi jeleneteket kísérő fenyegetőzéseket.

A Pest megyei Abonyban éltünk a feleségemmel és három gyermekemmel az 1990-es években. A kisvárosban ellenséges légkör uralkodott a cigányokkal szemben, a magyar lakosok közül sokan hangot adtak a gyűlöletüknek. Mi nem haragudtunk senkire, de a balhész helyeket kerültük, így a szomszéd utca bizonyos részeit is – nem voltunk kíváncsiak az ott élőkre.

Úgy alakult, hogy családommal segítettünk metodista gyülekezetünknek egy koncert- és igehirdetés-sorozat megszervezésében, amelyen az alsózsolcai cigány kórus és zenekar is szolgált egy iskola udvarában. A vidám zene megtette a

hatását, eljöttek a szomszéd utcai cigányok közül is néhányan, és meghallgatták az éneklés közben elhangzó élettörténeteket is arról, hogyan lettek boldogabb, szabadabb emberek, amióta megismerték Jézus Krisztust. Az érdeklődők között voltak, akik megnyitották a szívüket és befogadták az Urat. Ezt követően meghívtak a házukba, és igényelték, hogy rendszeresen bibliaórákat tartsunk nekik. Jó kapcsolat alakult ki gyülekezetünk magyar családjai és ezek között a cigány családok között. Közös imádságaink meghallgatást nyertek, látványosan megváltozott többek élete. Jézus Krisztus vérenek bűnt eltörlő ereje hatására elmaradtak a veszekedések, hangoskodások. Kiderült, hogy a családi problémák egyik okozója az italozás volt. Isten segítségével megszabadult a legnagyobb bajkeverő férfi az alkohol fogságából, és béke költözött a házába, nem veszekedtek többet az asszonnyal. Ez jó hatással volt a gyermekeikre, unokáikra is, akikkel egy lakóközösségben éltek. Isten lelkének munkája

nyomán a jó tulajdonságok kezdtek látványosan megerősödni bennük: a család és az otthon szeretete, a vendégszeretet, az Isten beszédének és szolgálatainak nagyra becsülése.

Újjá lett életüket szemlélve kezdtem fölismerni azokat a különleges áldásokat, amiket Isten a cigányságnak adott, amik miatt jó és szép lehet cigánynak lenni. Beszélgetéseink során megismertük valamennyire a nyelvüket, a dallamos lovári nyelvet. Több éneket átfordítottunk magyarról erre a nyelvre, és nagy örömmel énekeltek együtt. Az egyik legkedveltebb a „Jöjj Izrael” című ének fordítása volt, melyet azóta már az országban sokfelé énekelnek az abonyi változatban:

Jöjj, Izrael, ne félj, bízzál Istenedben, mert ő téged vár.

Nem mond le rólad,
visszafogad téged és karjába zár.

Aven romale! Na dárán, pattyan ando Del, ke tumen aszukárel!

Csi phenel patume téle, palpále lel tumen, ande kuja lel tumen. ://

(Gyerünk cigányok! Ne féljete, higgyetek Istenben, mert ő rátok vár!)

Nem mond le rólatok, visszavesz titeket, és a karjaiba zár.)

Átéltük, hogy ezek nem csak szép szavak. A félelem, gyűlölet, bizalmatlanság légkörét átforgatta Isten szeretete. A Jézus Krisztusba vetett hit által leomlottak a családon belüli elidegenedés következtében felépült falak, valamint a magyarok és cigányok közötti bizalmatlansági falak. A korábban általunk messze elkerült házakban együtt dicsőítettük Megváltónkat. Már nemcsak közeli szomszédok, hanem szívbeli testvérek lettünk.

Az egzisztenciális problémáik is nagyok voltak. A felnőttek iskolázatlansága, a gyermekek tanulásban való lemaradása mellett ott volt a szegénység, amely a pénzkezelési problémák miatt csak nőtt. Nem jutottak egyről a kettőre. Elkezdünk imádkozni a munkanélküliségért, és Isten kegyelméből azok, akik korábban bü-

nözésből szereztek a jövedelmüket vagy tétlenkedtek, ezután jó állásokat kaptak. Néhány év múlva a putrik helyén szép házak épültek, amelyekben maig zajlanak a bibliaórák. A gyermekek sikeresen befejezték tanulmányaikat, többen jó szakmával és állással rendelkeznek,

a növekvő gyülekezetnek pedig már saját imaháza is van.

Egykor oly távoli szomszédaink közel kerültek a szívemhez, közöttük kezdtem megérteni, mit is jelent a misszió...

Kurdi Zoltán

Gyerekcsoporthól tömegekig

Nagyon sok időt töltöttem kint a békési cigánytelepen gyerekekkel, napokat kint voltam közöttük. A szülők nagy része már a békési pünkösdi gyülekezetbe járt, akkortájt sokan megtértek. Ez az ébredési időszak 1978-ban indult, 1980-ban volt az első nagy bemerítkezési alkalom, amikor 19 cigány testvérünk részesült vízkeresztsgében. Láttam, hogy a megtért cigányok gyerekei el se jönnek a nekik szánt foglalkozásra, vagy ha igen, az az ő igényeikhez mérten kevés. Nekünk kellett kimeni hozzájuk.

A nővérem, Márta kezdte el ezt a munkát. Később én vettem át a helyét, úgy gondoltam, ez egy olyan feladat, amit érdemes csinálni. A Szent Szellem meglátogatásának időszaka volt ez. Többször volt, hogy a házaknál összegyűlt gyerekekre kiáradt a Szent Szellem, és nyelveken szóltak, a gyülekezetbe járó felnőtt szüleikhez hasonlóan. Megváltozott az életük, a hozzáállásuk. Ezeket sose irányítottam én, nem tudtam előre kiszámolni, de hát meg is van írva, „a szél fúj, ahogyan akar...”

Ennek a Szélnek a felfrissítő erejével mentünk, és cselekedtünk tovább. Szülők is fordultak hozzám, akik lényegesebben idősebbek voltak

nálam. Segítséget kértek lelkipásztori beszélgetés formájában. Folyamatosan éreztem, hogy milyen nagy szeretettel, tisztelettel vesznek körül a gyerekek. Ragaszkodtak hozzám, és ez meghatározó volt. Akármilyen rosszak voltak, tudták, hogy mivel engeszteljenek ki. Gyorsan elkezdtek énekelni a kedvenc énekemet: „Áldott a nap, melyet te szerezteél...” Sose tudtam haragudni rájuk igazán, mert tisztelettudóak voltak, nagyon szerettek, és ezt ki is fejezték.

A cigányokról előzetesen kialakult negatív véleményem – ott köztük – teljesen romba dőlt. Sokkal több szeretetben, több odafigyelésben, közösségi élményben van részükhöz a cigányoknak. Rengeteg érték van bennük, amit észre sem veszünk kívülről nézve, elsiklunk mellettük, és csak a negatív dolgokat látjuk. Pedig ezeket erősíteni kell bennük, nem pedig széttelepíteni őket, vagy a magyarokhoz hasonlóvá tenni. Együtt maradni, együtt növekedni, egymást segíteni – ennek sokkal nagyobb értéke van. A többségi társadalomhoz igazodni vágyó akármennyire is igyekszik, belül mindig cigány marad. A társadalom pedig kisebbségének látja továbbra is, és úgy is kezeli.

A békési „Párizsnak” nevezett cigánytelepen is sokkal könnyebb volt együtt kezelni a gyerekeket cigánygyerekeként. Többségük leérettségizett, felsőfokú tanulmányokat végzett. Hosszútávon óriási eredmény született ebből a kicsinek tűnő munkából.

1996-ban elindult a cigánymisszió, és megbíztak a cigánymisszió felépítésével, vezetésével, mert előtte nem volt szervezett cigánymisszió a Magyar Pünkösdi Egyházon belül. Akkor elég sok helyre ellátogattam, nemcsak pünkösdi cigányokhoz, hanem más cigánymissziókhoz is. Az ezzel kapcsolatos legnagyobb élményem talán az volt, amikor Kántorjánosiban Rézműves Mihály (Feri) konferenciát hívott össze. Ő akkor már a

kántorjánosi cigány gyülekezetnek volt vezetője, pásztorja. Természetesen őt kerestem fel az elsők között, hogy együttműködünk és építsük a cigánymissziót. A falu sportpályáján felállítottak egy színpadot, meghívtak keresztyén cigányzenészeket, és ott volt néhány környékbeli cigány pásztor is. Nem ismertem még őket, ott mutatkoztam be, hogy ki vagyok, mi vagyok, mivel bízt meg az egyház, és mi is az én feladatom. Azt kértem, hogy mivel tapasztalataim ellenére túl kicsi vagyok ehhez a munkához, ezért segítségre, valamint az ő áldásukra van szükségem. Ott, akkor legalább 1000 ember volt együtt az ország különböző pontjairól. (A cigányok egyébként is nagyon szeretnek ilyen hirtelen konferenciát összehívni. Előtte három vagy négy nappal szólnak, és rögtön összejön egy nagy konferencia, sokan összegyűlnek a környékből.) A színpadon letérdeltem, körülvettek a cigány pásztorok, és befogadtak, elfogadtak és megáldottak a szolgálatomban, munkámban. Talán ez érzelmileg és szellemileg is nagyobb lendületet adott ahhoz, hogy én mostantól cigánymissziós vezető vagyok, mint egy hivatalos felhatalmazás papíron. Az, hogy az első pillanattól kezdve befogadtak, nagyon meghatározó dolog volt az életemben. Sokszor szöke cigánynak hívnak azóta is.

Volt egy ózdi nagy rendezvényünk (több más tömegrendezvény között), amit a Convoy of Hope, amerikai alapítású pünkösdi segélyszervezetel együtt szerveztünk. Az volt a célunk, hogy kibérünk egy nagy területet, ahol mindenféle programot szerveztünk hátrányos helyzetű, netán hajléktalan személyek számára, hogy legalább egy napig azt érezzék, hogy megbecsült emberek, akiknek külön figyelmet szentelnek. Így hajvágást, ingyenes orvosi vizsgálatokat, valamint ételosztást, gyerekeknek szórakoztató programokat, játékokat, bemutatókat terveztünk. Tehát

mindenféle lehetőséget, egy egész napon át. Tervezünk még élelmiszercsomagot ajándékbá adni a rendezvény végén, amit a megjelentek hazavihetnek. Nagyon komolyan szerveztünk a helyi gyülekezettel. Átbeszéltük a munkatársak felkészítését, jól kidolgozott programunk volt, és jól sikerültek az előkészületek. Azt gondoltuk, hogy néhány száz ember eljön majd, és így is készültünk. Azután megjelent 7000 cigány ember már

a kapunyitás előtt, a rendezvénynek teret adó sportpálya előtti téren. Vittünk ugyan több száz rendezőt több gyülekezetből, hogy segítsenek a tömeg koordinációjában, de az történt, hogy amikor megnyitottuk a kapukat, akkor betódultak az emberek. A rendezői sorfalat gyakorlatilag elsodorta a nép. Két helyre mentek: az ebédosztáshoz és a segélycsomagos sátorhoz. Isteni kegyelem volt, hogy nem történt semmilyen baleset. Dél-

után 1 órakor nagyjából ki is ürült minden, az ebédet megették, a csomagot hazavitték.

Akkor jöttem rá arra, hogy jó elképzelésekkel, a szükséges felkészültség híján semmit nem tudunk megvalósítani. Több kell annál, hogy egyszerűen megszervezzünk valamit, mert a szükség is nagyobb annál, mint azt gondoljuk. Óriási tanulság volt számunkra ez a rendezvény.

Durkó Albert

Egy új valóság

A cigányok közötti rendszeres lelkesítő szolgálatom az 1990-es évek közepén, *Kupás Gizi* néni meghívásával indult a kárpátaljai Nagydobronyban (a hely, amelyet a közelmúlt sajnálatos tüzesménye, az imaház és óvoda leégése tett ismertté). Gizi néni tizenegy éven át végzett, áldozatos alkalmi szolgálatai és kitarító imádsága előzte meg a cigánybíró feleségének megtérését, akit egy Jézus életéről szóló film ragadt meg, és vezetett el arra a felismerésre, hogy ő bizony bűnös és bocsánatra van szüksége. Ekkor fordult kérdéseivel Gizi nénihez. Ezt az első megtérést robbanásszerűen követte a többiek megtérése. Ebben az időben Gizi néni napon-ta lejárt a táborba, hogy közösen igét olvassanak, imádkozzanak. A tábor élete megváltozott, a férfiak közül sokan letették a poharat, asszonyok kibékültek egymással, komoly, nyilvános bűnvallások, katarikus élménnyel járó megtérések, szabadulások, gyógyulások történtek.

Számomra különösen megrendítő volt a tény, amikor megtudtam, hogy a közösségben csak néhányan vannak 40 év felett. Sokan küzdöttek betegségekkel, de nem volt pénzük gyógyszerre, sokszor bátorságuk sem elmenni az orvosokhoz. Gizi néni egyik legfontosabb szolgálata lett, hogy elkísérje a betegeket az orvoshoz és támogatást szerezzen a gyógyszerek kiváltására. Az ébredésnek ebben az első idejében többször megtapasztaltuk Isten gyógyító hatalmát is. A csodák láttán a tábor élete felbolydult, egyre többen csatlakoztak a gyülekezethez és a közösség belevágott nagy vágyuk megvalósításába, a templomépítésbe. Elkezdtek a gyűjtést, az alapot saját erőből kiásták és vályogot vetettek a falakhoz. Elszántságukat látva a külföldi vendégek is adakozni kezdtek, és 2 év leforgása alatt elkészült a kis templom. Ugyanebben az időben, a falu másik cigánytáborában is elindultak a megtérések. Ők később imaházat és óvodát építettek. Gizi néni naponta jelen volt közöttük. A közösség Krisztust követő életének az Ige közös olvasása és az imádság volt az alapja.

Jómagam ebben az időben hivatalosan három másik gyülekezetben szolgáltam, így a jelenlétem ebben a cigány közösségben rendszertelen volt. Az autóm dudája lett a harangszó. Bármely időpontban érkeztem is, csak jelezni kellett, máris összegyűlt a gyülekezet és kezdtük az istentiszteletet.

A cigánygyülekezetben a közösség aktív gyakorlása mellett, az éneklésnek volt a legfontosabb szerepe. Hosszú énekeket is megtanultak, munka közben is énekeltek, néha kenyér helyett is. A táborban 100%-os volt a munkanélküliség, alkalmi szezonmunkából, kosárfonásból, kol-dulásból éltek az emberek. Akik a gyülekezet-hez csatlakoztak, azok szorult helyzetükben sem mentek más földjére ételment szerezni, így azonban még gyakrabban éheztek. Ilyenkor is énekeltek. Sokakat az énekek üzenete szólított meg és hívott be a gyülekezetbe.

Ezekben az években egymástól függetlenül más falvak cigánytáborában is elindult az ébredés. Ezek a közösségek gyakran nem is tudtak egymásról, a helyi magyar gyülekezetekkel pedig általában távolságtartó volt a kapcsolatuk. Az előítéletesség, az elutasítás sajnos a keresztény körökben is jelen van, ami mindig nehezíti teszi a cigányok kapcsolódását a hagyományos református gyülekezetekhez. A kicsi, izolált gyülekezeteket látva a munkácsi cigánygyülekezetben szolgáló kollegámmal, *Tomes Attilával*, felkerestük a környék cigány közösségeit és meghívtuk a cigány vezetőket egy közös gondolkodásra. Számunkra történelmi pillanat volt, amikor 2001-ben a nyolc cigánygyülekezet vezetője először találkozhatott, énekeltek és imádkoztak együtt. Ezen az alkalmon kimond-

tuk, hogy szeretnénk egymásnak segíteni, szükségünk van arra, hogy a vezetők egymással rendszeresen találkozzanak, és a gyülekezetek 2-3 havonta szervezett csendesnapok keretében meglátogathassák egymást. Ez után a megbeszélés után indultak a vezetők számára szervezett munkatársképző találkozások, a csendesnapok és a nyári gyerektáborok. A kárpátaljai református cigánymisszió sokféle indulása között – Isten kegyelméből – ez is egy fontos szál lett, melyben a cigány munkatársak képzése, a vezetői szerepük segítése kapott központi helyet.

Kiváltságnak élttem meg, hogy Isten cigány testvéreim közé vezetett, ahol az ő országa jelenlétének egy új valósága tárult elém: együtt éltük meg csodáit, a megtéréseket, szabadulásokat, gyógyulásokat és lettünk testvérek, igazán mély munkatársi közösséggé. Az egyház elhívását a peremen lévő felé, Isten minden emberre kiterjedő szeretetét, amelyben lebomlanak a válaszfalak itt élhettem át, mely felejthetetlen élménnyé és missziológiai gondolkodásomat formáló tapasztalattá lett. Hálás vagyok Istennek, a munkatársaknak és a cigány közösségeknek, hogy részese lehettem a kárpátaljai cigány ébredésnek, melynek megtapasztalásai mai napig meghatározó hatással vannak szolgálatomra, életemre.

Dani Eszter

